

Womhaj Bóh!

Cyklo 39.
24. sept.

Lětnik 9.
1899.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Šmolerjez knihcizishezetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np.

17. njedzela po swj. Trojizy.

Zapowědliwe šutki 17, 23.

Nětko wam ja teho šameho Boha pschipowjedam, kotrehož wy njesnajecze, a jemu Božu šlužbu czinicze.

Teho Boha chzysche Pawol wschēm ludžom w Athenje psched woczi stajicž a wopišacž, kotrehož s nich žadny jenicžki dotal njesnajecše, chzysche jim wo tym Bohu předomacž, kiž bě šo człowjekam s tym šjewiž, šo bě jim šwojeho šyna s njebjek na semju daž.

S tym bě chzyl Bóh wschēm prajicž: „Šchtóž sechze mje pšnacž a šejnacž, tón pohladaj na tuteho mojeho šyna a wobhladaj šebi jeho šwěru. Šajkiž je tón, šajki šym ja šam. Pohladajecze jemu do woczow. Šajkiž je tón do woczow lubošny, pscheczelný, dobrocziwý, šmilný, šajki šym ja šam tež. Šedžbujecze na to, šajki bě tón žiwý, — šajkich chzu ja waš wschěch mječ. Šchtóž wam mój šyn praji, to wschitzy czinicze, a hdžež waš wón powjedze, tam džicze wschitzy šobu s nim a ša nim. S njeho móže kóždy wohladacž, šajki šym ja pscheczivo wam šmyšleny; šchto šebi wot waš žadam, a hdže chzu mječ waš šdowjedzenych.

Tuteho wěrneho Boha je Pawol derje šnal, jeho, kiž chze wschědnje s nami se wschěmi žiwý bycz, a kiž chze, šo byli my s žylej dušchu jemu žiwý a s nim šjenoczeni. Wón paž je tón Bóh, s kotrymž šmē kóždy powjedacž a rēcžecž, kaž dowěrne džecžo se šwojim lubym nanom,

a psched kotrymž šmē kóždy šwoju wutrobu wotkręcz, na kotrehož šmē šo kóždy s polnym dowěrjenjom psuschecžecž a šo wschón jemu podacž. Nikomu šo wón zusy njecžini, a nochze nikomu šdaleny wostacž.

W Athenje na torhošecžu je šwjaty Pawol dale takle předomal: Wschón tón šwět, na kotrymž šmy tu žiwý, je wot Bóha štworjeny. Se šwojim móžnym šłowom je Bóh wscho tole s holeho nicžeho štworil. Šsam wot šo wschón tónle šwět nastal njeje, njeje tu tež wot wječnosče šem, ale wscho ma tu šwój wěšty špocžatk, šmēje paž tu tež junu šwój wěšty kónz, a šawoštanje tu tak dolho wscho šajke, šajkež jo psched šobu widžimy, doniž budže šo wjeršchnemu Bohu špodobacž, jo hinascho štworicž.

Tón Bóh, kiž je wschón tónle šwět štworil, je psche wschón šwět wyšoki a wulki. S lubošcžu šdžerži wón wschón šwět a šchtož šo na nim hibje a žiwý, wón paž tež człowjekow šudži. Šchtóž je tu po Bohu žiwý, dostanje šwoju rjanu mšdu, ale šchtož je Bohu njepošlušny, dostanje ša šwoju winu šwoje šašlužene šhoštanje. Špochi a štajnje je Bóh wschēm dušcham bliški, šedžbuje šwěru na to, šajki je człowjek po duchu žiwý, šajke ma požadanje, po šajkich pucžach kóždy šhodži. Šajki Bóh wón njeje, kiž byl šo na wotpocžink šydnyl, kiž byl pschestal šo wo šwojich człowjekow štaracž, a kiž by wschemu daž hieč, kaž by šo jim sechzyl, ně, ša wscho a ša kóžde štworjenje šo wón štara a kóždeho wón se wschej šwěru se šwojej dobrocziwěj ruku wodži.

